

Abd-ru-shin

Az Igazság Fényében
Grál-Üzenet

Előadások választéka

Útravalónak!

Lehull a lepel, és a hit meggyőződéssé válik. Csak a meggyőződésben rejlik szabadulás és megváltás!

Csak azokhoz szólok, akik komolyan keresnek. Nekik képesnek és elszántnak kell lenniük, hogy tárgyilagosan vizsgálják e tényanyagot! Távol maradhatnak a vallási fanatikusok és az ingatag ábrándozók; ők ugyanis ártanak az Igazságnak. A rosszindulatú és elfogult emberek pedig éppen e szavakban találják meg ítéletüket.

Az Üzenet csak olyanokat fog megérinteni, akik még magukban hordozzák az Igazság szikráját és a vágyat, hogy valóban emberek legyenek. Mindezen emberek számára az Üzenet lámpás és támasz is lesz. Kerülő utak nélkül vezeti ki őket a jelenkori zűrzavar minden káoszából.

Az alábbi Ige nem új vallást hoz, hanem az a célja, hogy fáklya legyen minden komoly olvasó vagy hallgató számára, hogy megtalálja vele a helyes utat, amely az áhított magasság felé vezet.

Csak az tud szellemileg előrehaladni, aki maga is mozog. A balga, aki ehhez kész nézetek formájában idegen segédeszközt vesz igénybe, ösvényén csupán úgy halad, mintha mankóval járna, miközben saját egészséges végtagjait nem használja.

Mihelyt azonban minden képességét, mely hívására várakozva szunnyad benne, bátran eszközként használja felemelkedéséhez, akkor a reá bízott talentumot Teremtője akarata szerint alkalmazza, és játszva le fog győzni minden akadályt, amely útját keresztezve le akarja őt téríteni.

Ezért ébredjetek! Csak a meggyőződésben rejlik az igaz hit, a meggyőződés pedig egyedül kíméletlen mérlegelés és vizsgálódás útján jöhet létre! Álljatok élő embereként Istenetek csodálatos Teremtésében!

Abd-ru-shin

1. Mit kerestek?

Mit kerestek? Mondjátok, mi ez a féktelen hajsza? Süvítve söpör végig a világon, és könyvek özöne árasztja el a népeket. Tudósok merülnek el régi írásokban, kutatnak, tépelődnek egészen a szellemi kimerültségig. Próféták bukkannak fel, hogy figyelmeztessenek, jövendöljenek... az ember lázas igyekezettel hirtelen mindenütt új világosságot akar terjeszteni!

Így tombol ez jelenleg az emberiség feldúlt lelke felett, nem frissít és üdít, hanem azt a maradék erőt is felperzseli, felemészti, elszippantja, ami a megtépázott embernek a jelenkor e sötét homályában még megmaradt.

Imitt-amott suttozás is hallatszik, a növekvő várakozás moraja valami eljövendő dolog miatt. Nyugtalan minden idegszál, feszült a tudat alatti vágyakozástól. Tajtékzik és forrong minden, és sötétséget teremtve mindenre egyfajta kábulat telepszik. Vészterhes állapot. Mit *kell* a világra hoznia? Zűrzavart, csüggedést és pusztulást, hacsak valami erőteljesen szét nem veti a sötét réteget, amely szellemileg most körülveszi a Földgolyót, s amely egy mocsos ingovány lágy szívósságával elnyel és elfojt minden felemelkedő, szabad, fényes gondolatot, mielőtt az megerősödne, s ez a sötét réteg egy mocsár ijesztő hallgatásával még csírájában elnyom, szétbomlaszt, elpusztít minden jó akarást, mielőtt az tetté válhatna.

A keresők Fény utáni kiáltását azonban, mely erőt rejt magában ahhoz, hogy széthasítsa a fertőt, eltereli, elnémítja egy áthatolhatatlan boltozat, amit éppen azok építenek szorgosan, akik úgy vélik, hogy segítenek. *Köveket kínálnak kenyér helyett!*

Nézzétek a számtalan könyvet:

Az emberi szellem csak kifárad tőlük, nem pedig étellel telítődik! S ez bizonyítja meddő voltát mindannak, amit kínálnak. Ami ugyanis a szellemet kifárasztja, az sohasem az igazi.

A szellemi kenyér közvetlenül frissít, az Igazság üdít, a Fény pedig étellel tölt el!

Hiszen az egyszerű embereknek el kell csüggedniük, ha azt látják, hogy az úgynevezett szellemtudomány mily falakat emel a túlvilág köré. Ezen egyszerű emberek közül ki értené a tudós mondatokat, az idegen kifejezésmódot? Vagy a túlvilág talán csak a szellemtudománnyal foglalkozókat illeti meg?

S eközben Istenről beszélnek! Főiskolát kell talán alapítani, hogy ott az ember előbb megszerezze a képességeket az Istenség fogalmának felismerésére? Hová vezet ez a mánia, amely legnagyobb részt csupán a becsvágyban gyökerezik?

Mint részegek táromlyognak az olvasók és hallgatók egyik helyről a másikra, bi-

zonytalanul, bensőleg megkötözve, egyoldalúan szemlélve a dolgokat, mert a helyes útról letérítették őket.

Halljátok csüggedők! Tekintsetek fel, ti komoly keresők: *Minden ember előtt rendelkezésre áll az út a Legmagasztosabbhoz! Nem a tanultság a hozzá vezető kapu!*

Jézus Krisztus, a Fény felé vezető igaz út e nagy példaképe, tanítványait talán a tanult farizeusok közül választotta? Az írástudók közül? Az egyszerű és természetes emberek közül, mert nekik nem kellett az ellen a nagy tévedés ellen küzdeniük, hogy a Fény felé vezető út fáradságos tanulást követel, és nehéznek kell lennie.

Ez a gondolat az ember legnagyobb ellensége, ez hazugság!

Ezért forduljatok el minden tudományoskodástól ott, ahol arról van szó, ami az emberben a legszentebb, ami *teljes megértést* követel! Hagyjatok fel vele, mert a tudomány, mint az emberi agy tákolmánya, csupán rész szerint való ismeret, és rész szerint való ismeretnek is kell maradnia.

Gondoljatok csak bele, hogyan vezethetne a fáradságosán elsajátított tudomány az Istenséghez? *Mi is egyáltalán a tudás?* A tudás az, amit az agy fel tud fogni. Mily szűken behatárolt azonban az agy felfogóképessége, amely szorosan kötődik térhez és időhöz. Az emberi agy már az örökkévalóságot és a végtelenség fogalmát sem képes felfogni. Éppen azt, ami az Istenséggel elválaszthatatlanul egybefonódik.

Némán áll azonban az agy az előtt a felfoghatatlan erő előtt, amely minden létezőn átáramlik, amely által ő maga is működik. Az erő előtt, amelyet mindenki minden nap, minden órában, minden pillanatban valami teljesen magától értetődőnek érez, amelyet a tudomány is mindig létezőként ismert el, és amelyet az ember az agyával, tehát tudásával és eszével mégis hiába igyekszik felfogni, megérteni.

Ily szegényes tehát az agynak, a tudomány alapkövének és közegének a működése, a korlátoltság pedig természetesen végigvonul az általa alkotott műveken is, vagyis magán az összes tudományon. Ezért a tudomány jó ugyan mindannak a *nyomonkövetésére*, jobb megértésére, felosztására és osztályozására, amit az azt megelőző Teremtő Erőből készen megkap, azonban feltétlenül csődöt kell mondania, amennyiben vezető szerepet akar vállalni, vagy kritikát akar gyakorolni, mindaddig, amíg oly szorosan kötődik az észhez, tehát az agy felfogóképességéhez, mint ezidáig.

Ezért a tudományosság és az emberiség is, amely a tudományosságot követi, mindig le fog ragadni a részleteknél, holott minden ember ajándék gyanánt magában hordozza a hatalmas, felfoghatatlan egészet, és teljes mértékben képes arra, hogy fáradságos tanulás nélkül elérje a legnemesebbet és a legmagasztosabbat!

Ezért félre a szellemi rabszolgaság e szükségtelen kínjaival! A nagy Mester nem ok nélkül szólít fel bennünket: „Legyetek olyanok, mint a gyermekek!”

Aki a jó szilárd akarását hordozza magában, és arra törekszik, hogy gondolatainak tisztaságot adjon, *az már megtalálta az utat a Legmagasztosabbhoz!* Az ilyen

ember minden mást is elnyer. Mindehhez nincs szüksége sem könyvekre, sem szellemi erőlködésre, sem aszkézisre, sem magányba vonulásra. Egészséges lesz teste és lelke, felszabadul a beteges tépelődés minden nyomása alól; ugyanis minden túlzás árt. Emberek legyenek, ne üvegházi növények, melyek az egyoldalú gondozás miatt áldozatul esnek az első fuvallatnak!

Ébredjetek fel! Nézzetek körül! Hallgassatok belső hangotokra! Egyedül ez képes megnyitni az utat!

Ne törődjete az egyházak közötti viszályal. Az Igazság legnagyobb közvetítője, Jézus Krisztus, a testet öltött isteni szeretet, nem kérdezte, kinek milyen a vallása. Voltaképpen mit is jelentenek ma a vallások? A szabad emberi szellem megköltözését, a bennetek lakozó isteni szikra rabszolgasorba döntését; dogmákat, melyek megpróbálják a Teremtő művét és az Ő hatalmas szeretetét az emberi értelem által leszűkített formákba préselni, ami az isteni lerángatását, módszeres elértéktelenítését jelenti.

Minden komolyan kereső embert visszataszít ez a módszer, mert így bensőjében sohasem tudja átélni a hatalmas valóságot, s ezáltal az Igazság utáni vágyakozása is egyre reményvesztettebbé válik, végül pedig kétségbeesik önmaga és a világ felett!

Ezért ébredjete fel! Romboljátok szét magatokban a dogmák falait, tépjétek le szemetekről a kötést, hogy a Legmagasztosabb tiszta fénye csonkíthatatlanul el tudjon hozzátok jutni. Ujjongva lendül majd szellemetek a magasba, örvendezve fogja érezni mindazt a hatalmas atyai szeretetet, amely nem ismeri a földi ész határait. Végre tudjátok, hogy egy rész vagytok e szeretetből, fáradság nélkül és teljesen megértitek, egyesültök vele, s így minden nap, minden órában ajándékként új erőt nyertek, ami magától értetődővé teszi számotokra a káoszból való felemelkedést!

2. Kiáltás segítőért

Nézzük meg egyszer közelebbről mindazokat az embereket, akik manapság egészen különleges buzgalommal szellemi segítőt keresnek, akik benső emelkedettséggel várnak rá. Véleményük szerint ők maguk szellemileg már alaposan felkészültek arra, hogy őt felismerjék és igéjét meghallják!

Amit a nyugodt szemlélődés közben látunk, az a nagy megosztottság. Krisztus küldetése például oly sok emberre hatott különös módon. Téves képet alkottak róla. Ennek oka, mint ahogyan az általában lenni szokott, a helytelen önértékelés, az elbizakodottság volt.

A korábbi mély tisztelet, az Istenük és közöttük lévő magától értetődő szakadék megőrzése, és a Tőle való élesebb elhatárolódás helyébe az egyik oldalon nyüzszítő koldulás lépett, amely mindig csak kapni akar, ő maga azonban közben semmi áron sem hajlandó valamit is tenni. Azt, hogy „imádkozz”, ugyan befogadták, ám hogy emellett még az is ott áll: „és dolgozz”, „dolgozz önmagadon”, arról nem akarnak tudni.

A másik oldalon viszont az ember annyira önállónak, annyira függetlennek hiszi magát, hogy úgy véli, ő maga bármit meg tud tenni, sőt némi fáradtsággal akár istenivé is válik.

Sok olyan ember is van, aki csak követel és elvárja, hogy Isten utána szaladgáljon. Mivel azzal, hogy Fiát egyszer már elküldte, bizonyítékot szolgáltatott arra, mennyire fontos számára, hogy az emberiség hozzá közeledjen, sőt, hogy valószínűleg még szüksége is van az emberekre!

Bárhová tekint az ember, mindenben csak elbizakodottságot talál, nem alázatot. Hiányzik a helyes önértékelés. —

Mindenekelőtt az szükséges, hogy az ember leereszkedjen megjátszott magasságából, hogy *valóban ember* tudjon lenni, hogy mint *ilyen* meg tudja kezdeni fel-emelkedését.

Ma szellemileg felfuvalkodottan ül egy fán a hegy lábánál, ahelyett hogy mindkét lábával szilárdan és biztosan a földön állna. Ezért soha nem is fogja tudni megmászni a hegyet, hacsak előbb le nem mászik a fáról, vagy le nem zuhan onnan.

Eközben azonban valószínűleg mindazok, akik fája alatt nyugodtan és okosan a földön járták útjukat, és akikre ő gőgösen tekintett le, valószínűleg felértek a csúcsra.

Az események azonban a segítségére lesznek; a fa ugyanis egészen rövid időn belül *kifog* dőlni. S ha az ingó magasságból durván a földre zuhan, akkor talán

még egyszer jobb belátásra tér majd az ember. Ekkor azonban el is érkezett számára ennek a legfőbb ideje, egyetlen elveszthegethető órája sem marad.

Most sokan úgy gondolják, hogy a dolgok olyan hanyagsággal folyhatnak tovább, miként az évezredekén át történt. Elterpeszkedve, kényelmesen ülnek karosszékekben, és várják az erős segítőt.

De *milyennek* is képzelik ezt a segítőt! Az már tényleg szájalmas.

Mindenekelőtt elvárják, vagy fogalmazzunk csak egészen pontosan, *megkövetelik* tőle, hogy ő egyengesse minden egyes ember útját fel a Fényhez! *Ő* igyekezzen *minden* vallás követője számára hidakat verni az Igazsághoz vezető úthoz! *Ő* tegye ezt oly könnyűvé és érthetővé, hogy azt minden ember fáradtság nélkül meg tudja érteni. Szavait oly módon kell megválogatnia, hogy azok helyessége minden rendű és rangú embert minden további nélkül meggyőzzön.

Mihelyt magának az embernek is igyekeznie és gondolkodnia kell, már nem is igazi a segítő. Ha ugyanis arra hivatott, hogy igéje által vezetve megmutassa a helyes utat, akkor természetesen törődjön is az emberekkel. Az *ő* dolga, hogy meggyőzze, felébressze az embereket! Hiszen Krisztus az életét is feláldozta.

Akik ma így gondolkodnak, és sokan tartoznak közéjük, azoknak még csak igyekezniük sem kell, mert a balga szüzekhez hasonlítanak, a „túl késő” felé tartanak!

A segítő biztosan *nem* ébreszti fel őket, hanem egészen nyugodtan hagyni fogja, hogy tovább aludjanak, amíg a kapu be nem zárul, és nem nyerhetnek bebocsátást a Fénybe, mert nem tudják magukat a kellő időben kiszabadítani az anyagi világból, amihez a segítő igéje megmutatta nekik az utat.

Az ember ugyanis nem olyan értékes, mint amilyennek képzelet magát. Istennek nincsen rá szüksége, de neki Istenére igen!

Mivel az emberiség úgynevezett haladásában ma már nem tudja, hogy tulajdonképpen mit is *akar*, végre meg kell tapasztalnia, hogy mit *kell* tennie!

Az ilyen emberek keresve és fölényeskedően kritizálva el fognak menni e segítő mellett, mint ahogyan már annak idején is oly sokan elmentek *amellett*, akinek eljövételére a kinyilatkoztatások által már minden elő volt készítve.

Hogyan is képzelhet az ember *ilyennek* egy szellemi segítőt!

Egy jottányit sem fog semmilyen kérdésben az emberiségnek engedni, és mindenütt, ahol azt várják el, hogy adjon, *követelni* fog!

Az az ember azonban, aki képes komolyan gondolkodni, rögtön fel fogja ismereni, hogy *éppen* a figyelmes gondolkodás *szigorú, kíméletlen megkövetelésében* rejlik a legjobb, amire a szellemi restségébe már olyan súlyosan belegabalyodott emberiségnek a megmeneküléshez szüksége van! Éppen azzal, hogy egy segítő szavainak megértése érdekében eleve szellemi mozgékonytságot, *komoly* akaratot és saját igyekezetet követel, már kezdetben játszva elválasztja a pelyvát a búzaszemektől.

Ebben egy önműködő hatás rejlik, akár az isteni törvényekben. Az emberek ebben az esetben is pontosan azt kapják, amit valóban akarnak. —

Van azonban még egy embertípus, aki kiváltképp ébernek tartja magát!

Ezek az emberek a segítőről természetesen teljesen más képet alkottak, mint ahogyan az egyes írásokban olvasható. Ám ez sem kevésbé groteszk; személyében ugyanis egy... szellemi akrobatát várnak!

Hiszen már amúgy is ezrek vélik úgy, hogy a tisztánlátás, a tisztánhallás, a tisztánérzés stb. nagy előrelépés lenne, a valóságban pedig *nem* az. Az ilyen jellegű el-sajátított, kifejlesztett vagy akár tehetségként kapott képességek sohasem képesek e földi szféra fölé emelkedni, tehát csupán alacsony határokon belül mozognak, amelyek sohasem tarthatnak igényt a magasságra, s ezért meglehetősen értéktelenek.

Talán *azzal* akarja valaki az emberiséget a felemelkedéshez hozzásegíteni, hogy megmutatja neki a vele egy szinten lévő finomanyagú dolgokat, vagy ezek látására, hallására tanítja?

Ennek a szellem tényleges felemelkedéséhez semmi köze. Éppoly kevés értelme van a földi események számára! Szellemi bűvészmutatványocskák, semmi több, érdekesek az egyénnek, *de* az egész emberiség számára *teljesen értéktelenek!*

Hogy mindezek az emberek önmagukkal azonos jellegű segítő is kívánnak, aki e dolgokat végül is jobban tudja náluk, voltaképpen egészen könnyen érthető. —

Sokan vannak azonban azok is, akik még tovább, egészen a nevetséges-ségig elmennek. S akik ezt ennek ellenére véresen komolyan veszik.

Az ilyen embereknek a segítői küldetés bizonyításában például az is alapvető feltételnek számít, hogy egy segítő... nem fázhat meg! Aki meg tud fázni, az már le is vizsgázott; az ilyen ugyanis véleményük szerint nem felel meg eszményi segítőnek. Egy erős segítőnek az ilyen apróságokon minden körülmények között és első-sorban szellemével teljesen felül kell emelkednie.

Mindez talán egy kicsit erőltetettnek és nevetségesnek hangzik, de csak tények-ből merített, és gyenge ismétlését jelenti az egykor elhangzott felszólításnak: „Ha Isten Fia vagy, akkor segíts magadon, és szállj le a keresztről.” — Manapság az ember már akkor ezt kiáltja, mielőtt egy ilyen segítő egyáltalán megjelenne!

Szegény, tudatlan emberek! Aki olyan *egyoldalúan* neveli testét, hogy az a szellem erejének hatására időnként érzéketlenné válik, az semmiképpen sem kimagaslóan nagy ember. Akik az ilyen embert csodálják, azok az elmúlt évszázadok gyermekeihez hasonlítanak, akik tátott szájjal és csillogó szemekkel nézték az átvonuló tréfacsinálók nyakatekert mutatóványait, miközben égő vágy ébredt bennük, hogy ők is képesek legyenek ilyesmire.

És ahogyan akkoriban a gyermekek e *teljesen földi* téren, úgy a jelenkorban *szellemi* téren sem tart előbbre nagyon sok úgynevezett szellem Istenkereső!

De gondoljuk ezt egyszer mégis tovább: A régi idők vándorai, akikről az imént

beszéltem, egyre fejlettebbekké váltak, és cirkuszokban, varietékben akrobaták lettek. Képességbeli tudásuk iszonyatosan megnőtt, s még manapság is elkényeztetett emberek ezrei nézik nap mint nap ezeket az előadásokat állandóan megújuló csodálattal és gyakran belső borzongással.

De mi *hasznuk* belőle? Mit visznek magukkal az így eltöltött órák után? Annak ellenére, hogy jó néhány akrobata mutatványai közben még az életét is kockáztatja. Abszolút semmit; mert mindezen dolgoknak még a legtökéletesebb kivitelezés mellett is *mindig* csupán a varieték és cirkuszok keretén belül kell maradniuk. Mindig csak a szórakozást fogják szolgálni, de sohasem fognak az emberiség javára válni.

Manapság azonban az ember *ilyen* akrobatikát igyekszik *szellemi* téren mérceként felállítani a nagy segítőknek!

Hagyjátok meg az ilyen embereknek szellemi bohócaikat! Nagyon hamar megtapasztalják majd, hová vezetnek az efféle dolgok! Tulajdonképpen nem is tudják, hogy ezzel valójában *mire* törekszenek. Csak az a nagy ember, vélekednek, akinek szelleme úgy uralkodik teste fölött, hogy azon már a betegség sem fog többé!

Minden ilyen jellegű önfejlesztés egyoldalú, az egyoldalúság pedig csak egészségtelen, beteg dolgokat eredményez! Ezekről a dolgokról nem a *szellem erősödik meg*, hanem *csupán a test gyengül le!* Felborul a test és a szellem közötti egészséges harmóniához szükséges egyensúly, és az lesz a vége, hogy egy ilyen szellem végül sokkal korábban leoldódik a meggyötört testről, amely többé már nem tudja számára biztosítani az erőteljes, egészséges rezonanciát a földi átéléshez. Ez azonban *hiányzik* majd a szellemnek, és *éretlenül* érkezik a túlvilágra. Földi létét *még egyszer* végig kell élnie.

Szellemi bűvészmutatványocskák ezek, semmi több, amelyek a földi test kárára vannak, melynek a valóságban *segítenie* kell a szellemet. A test a szellem fejlődésének egy korszakához *tartozik*. Ha azonban legyengítik és elnyomják, akkor a szellemnek sem használhat sokat; kisugárzásai ugyanis túl gyengék ahhoz, hogy azt a teljes erőt eredményezzék a szellem számára az anyagságban, amire annak szüksége van.

Ha egy ember el akar nyomni egy betegséget, akkor szellemileg az eksztázis nyomását kell a testre kifejtenie, hasonlóan, mint ahogyan kicsiben a fogorvostól való félelem is képes elnyomni a fájdalmakat.

Ilyen felfokozott izgalmi állapotokat egyszer ugyan kibír a test, talán többször is, azonban tartósan nem képes elviselni anélkül, hogy komoly károkat ne szenvedne.

S ha egy segítő *ezt* teszi vagy tanácsolja, akkor nem méltó arra, hogy segítő legyen; ezzel ugyanis vétkezik a Teremtésben lévő természetes törvények ellen. A földi embernek úgy kell óvnia testét, mint egy reá bízott javat, s igyekeznie kell szelleme és teste között megteremtteni az egészséges harmóniát. Ha az ember az

egyoldalú elnyomás által megzavarja ezt a harmóniát, akkor az nem előrelépés, nem felemelkedés, hanem jelentős akadálya annak, hogy teljesítse feladatát a Földön, mint ahogyan egyáltalán *az anyagiségben*. A szellem erejének teljessége elvész ezalatt, amellyel hatást fejthetne ki *az anyagiségben*, mert ehhez mindenképpen nem egy leigazolt, hanem a szellemmel harmonizáló földi test erejére van szüksége!

Az, akit ilyen dolgok alapján mesternek neveznek, az kevesebb, mint tanítvány, aki egyáltalán nem ismeri az emberi szellem feladatait és annak fejlődési szükségleteit! Sőt, a szellem kártevője.

Nagyon hamar fájdalmasan rá fognak ébredni balgaságukra.

Minden egyes hamis segítőnek azonban *keserű* tapasztalatot kell majd szereznie! Felemelkedése a túlvilágon csak *azután* kezdődhet meg, miután az *utolsó* is felismerésre jutott mindazon emberek közül, akiket szellemi játszadozásaival feltartóztatott, vagy akár tévútra vezetett. Mindaddig, amíg könyvei, írásai itt a Földön továbbra is hatást gyakorolnak, odaát fel lesz tartóztatva, még akkor is, ha ott eközben jobb belátásra tért.

Aki okkult oktatást javasol, az köveket ad az embereknek kenyér helyett, s ezzel bebizonyítja, hogy halvány sejtelve sincs a túlvilágon lejátszódó *valódi* történésről, még kevésbé az egész világegyetem mechanizmusáról!

3. Az Antikrisztus

Emberek! Ha elérkezik az óra, amelyben az isteni akarat szerint meg kell történnie a Földön a tisztulásnak és a szétválasztásnak, akkor figyeljete a megjövendőt, részben földöntúli jelekre *az égen!*

Ne hagyjátok ekkor majd megtéveszteni magatokat az *olyan* emberek és egyházak által sem, akik már régen megadták magukat az Antikrisztusnak. Szomorú, hogy ezidáig még az egyházak sem tudták, *hol* keressék ezt az Antikrisztust, aki pedig már oly régóta tevékenykedik minden ember körében. Egy kis éberség, és fel kellett volna ismerniük! Hát ki képes még inkább antikrisztusi módon cselekedni, mint azok, akik egykor *maga Krisztus* ellen harcoltak, és végül meg is gyilkolták! Ki tudott volna gonoszabbul és egyértelműbben Krisztus ellenségeként megmutakozni!

A földi vallás előjárói és képviselői voltak ezek, akiknek saját építményébe nem illett az Isten Fiában testet öltött és általa hirdetett *igaz* isteni tan. Az igaz isteni üzenet bizony nem is tudott ebbe beleilleni, mert az egyházi méltóságok építménye földi befolyásra, földi hatalomra és annak kiterjesztésére irányult.

Ezzel teljesen egyértelműen bebizonyították, hogy az emberi ész szolgálói voltak, amely egyedül a földi tudásra, földi hatalomra irányul, és ellenségesen, akadályozón szemben áll mindennel, ami a földi felfogáson túl van! Mivel Isten, és a szellemi dolgok is teljesen a földi észbeli tudás határain kívül maradnak, így felismerésüknek éppen az ész az egyetlen valódi akadálya! Az ész ezért már jellegéből adódóan is ellensége mindennek, ami isteni, és mindennek, ami szellemi! És ebből következően az ésszel együtt minden olyan ember is, aki az eszt, mint legmagasabbat és legfelsőbbet ismeri el, és csak *erre* igyekszik építeni!

Az akkori vallási előjárók féltek attól, hogy az Isten Fiának tanítása miatt elveszítik befolyásukat a nép körében. *Ez* volt, miként ma már mindenki tudja, a rágalmak fő oka, amelyeket Krisztusról igyekeztek terjeszteni, és végül az Isten Fia kivégzésének fő indoka is. Istenkáromlóként feszítették keresztre azt, aki ugyanazon Isten által küldetett, hogy felvilágosítást hozzon, mint aki szolgálóinak ezek az emberek kiadták magukat!

A valóságban oly kevésbé ismerték *azt* az Istent és annak akaratát, akiről az emberekkel el akarták hitetni, hogy őt szolgálják, azonban az ő tiszteletére, az ő földi védelme érdekében ezt az Isten Fiút, Isten küldöttét... meggyilkolták!

Ez lett a végzetes következménye annak, hogy földi eszüik rabszolgái voltak, amely ezzel csupán saját befolyásáért harcolt. Hóhéreszközül adták át magukat az

Antikrisztusnak, akinek titokban trónt emeltek önmagukban. Ebben ugyanis olyan emberi gyengeségeik találtak kielégülésre, mint az önteltség, a gőg és a hiúságuk.

Aki világosabb bizonyítékra vár, annak nem lehet segíteni; hiszen nincs semmi, ami ellenségesebb lenne Krisztussal, az Isten Fiával, és az ő Igéjével szemben! Az Antikrisztus pedig valójában azt jelöli, aki Krisztus *ellen* harcol, az ember Isten üzenete által történő megváltása ellen. A földi ész sarkallta őket erre! *Lucifer* számára éppen ez az ész, mint az ő mérgező tenyészet, egy olyan eszköz, ami az emberiségre nézve a legveszedelmesebbé vált!

Ezért vált egykor örökletes bűnné az emberek számára az ész aránytalan túlfejlésztése! Emögött azonban maga Lucifer áll, mint az Antikrisztus személyesen! Ő az, aki az emberek által felüthette fejét! Ő, Isten egyetlen valódi ellensége! Ő vívta ki magának az Antikrisztus nevet az Isten Fia küldetésével szemben folytatott ellenséges harca által. Senki másnak sem lett volna ereje és hatalma ahhoz, hogy Antikrisztussá válják.

S Lucifer nem csupán *egyetlen* embert használ fel Isten Akarata elleni harcában a Földön, hanem szinte az egész emberiséget, melyet az isteni harag kihatása közepette ezzel a pusztulásba is vezet! Aki nem tudja felfogni *azt* a teljesen magától értetődő dolgot, hogy csak *maga Lucifer* lehetett *az Antikrisztus*, aki Istennel szembe mer szállni, az sohasem lesz képes arra, hogy bármit is megértsen mindabból, ami a durvaanyagúságon kívül, tehát a merő földi dolgokon túl játszódik le.

S ahogy az akkoriban volt, *ugyanúgy van még ma is!* Sőt, a helyzet sokkal rosszabb. Még manapság is sok vallási képviselő akar egészen elkeseredetten harcolni azért, hogy a templomokban és az egyházakban megőrizték az ész eddig alkalmazott földi szabályait.

Éppen ez a minden nemesebb érzést korlátozó emberi ész Lucifer egyik legrafináltabb tenyészet, amit az emberek között el tudott terjeszteni. A valóságban azonban az ész minden rabszolgája *Lucifer szolgája*, aki bűnrészes abban az iszonyatos összeomlásban, aminek ezáltal az emberiséget el kell érnie!

Mivel az észben egyetlen ember sem kereste az Antikrisztust, ezért félelmetes terjeszkedése annál könnyebb volt! Lucifer győzedelmeskedett; ezzel ugyanis elzárta az emberiséget mindannak a bárminemű megértésétől, ami a durvaanyagúságon kívül van. *A tényleges élettől!* Attól a helytől, ahol majd létrejön a kapcsolat a szellemiséggel, amely Isten közelébe vezet!

Ezzel megvetette lábát ezen a Földön, mint a Földnek és az emberiség legnagyobb részének az ura!

Azon sem lehet hát csodálkozni, hogy egészen az oltárokgig tudott hatolni, és még keresztény egyházak földi vallási képviselőinek is áldozatul kellett esniük. Hiszen ők is csak a meghirdetett ítélet előtt várják az Antikrisztust. Az erre vonatkozó jelentős kinyilatkoztatás a Bibliában, miként sok más, mind a mai napig rejtély

maradt.

A kinyilatkoztatás azt mondja, hogy ez az Antikrisztus az ítélet *előtt fel fogja, ütni a fejét!* Nem pedig azt, hogy akkor fog először megjelenni! Ha ott az áll, hogy felüti a fejét, akkor ez éppen azt mutatja, hogy már ott kell lennie, nem pedig azt, hogy majd csak jönni fog. Azt hivatott mondani, hogy röviddel az ítélet előtt *éri el uralma tetőpontját!*

Ti, akik szellemileg még nem váltatok süketté és vakká, halljátok e figyelmeztető kiáltást! Vegyétek a fáradságot, hogy egyszer *magatok* is egészen komolyan elgondolkodjatok rajta. Ha ebben továbbra is kényelmesek maradtok, akkor saját magatok mondotok le minden reményről!

Ha az ember egy mérges kígyó fészkeről leemeli a kígyót takaró védőfedelelet, és az hirtelen észreveszi, hogy felfedezték, akkor magától értetődően megpróbál e tapintatlan kéz után kapni, hogy megmarja azt.

Itt sincs ez másképp. Amikor az Antikrisztus észreveszi, hogy felfedezték, szolgálói által gyorsan ellenkezni fog, a leleplezésnél ordítózni, és minden lehetséges dolgot megpróbál majd, hogy megmaradjon azon a trónon, amelyet az emberiség készségesen felkínált neki. Mindezt azonban csupán azok által tudja megtenni, akik bensőjünkben tisztelik őt.

Ezért mostantól éles szemmel figyeljétek környezeteteket, ha elkezdődik a harc! Éppen az ordítózásról fogjátok őket teljes bizonyossággal felismerni, mindenkit, aki *hozzá* tartozik! Ezek ugyanis, ahogyan egykoron, a tiszta Igazságtól való félelmükben, *ismét* ellenségeskedésbe fognak átsapni!

Az Antikrisztus görcsösen újra megpróbálja majd megtartani a Földre gyakorolt befolyását. Vigyázzatok, mert nem tárgyilagos sem a védekezésben, sem a támadásban; mert újra csak rágalmozva, gyanúsítgatva fog dolgozni, mivel követői nem képesek mást tenni. Az Igazság elé lépni és azt megcáfolni, lehetetlen.

Így Lucifer szolgálói Isten küldöttje ellen is küzdeni fognak, pontosan úgy, ahogyan egykor az Isten Fia ellen!

Ahol ilyen jellegű kísérlet történik, ott legyetek figyelmesek; ezzel ugyanis az ilyen emberek csak Lucifert akarják védelmezni, hogy az továbbra is fenntarthassa uralmát a Földön. Ott a Sötétség fészke van, még akkor is, ha az emberek külsőleg világos földi öltözetet szoktak hordani, még akkor is, ha valamilyen egyház szolgálói.

Ne feledjétek, mi történt, amikor az Isten Fia a Földön járt, hanem fontoljátok meg, hogy követői jóval népesebb körével még ma is *ugyanaz* az Antikrisztus fáradozik azon, hogy a Föld feletti uralmát megtartsa, a megsemmisülést elkerülje és az igaz isteni akaratot továbbra is elsötétítse.

Figyeljétek ezért éberem minden megígért jelle! Ez lesz minden egyes ember számára az *utolsó* döntés. Szabadulás vagy pusztulás! Ezúttal ugyanis Isten akarata,

hogy végleg elveszen az, ami még egyszer ellene mer szegülni!

Minden ebben elkövetett hanyagság ítéletetökké fog válni! — Egyetlen egyház felett sem fognak Isten jelei állni, egyetlen egyházi méltóság sem fogja annak tanúbizonyosságát hordozni, hogy ő Isten küldötte! Hanem csak az, aki a jelekkel elválaszthatatlanul össze van kötve, s ezért azokat élön és ragyogón magában hordozza, mint egykor az Isten Fia, amikor ezen a Földön tartózkodott. E jelek: az Igazság Keresztje, bensőjében élön és ragyogón, felette pedig a Galamb! E jelek láthatóvá válnak mindazok számára, akik kegyelmet nyernek arra, hogy a szellemit megpillantsák, hogy erről a Földön élő minden embernek tanúbizonyosságot tegyenek; mert minden nép körében lesznek majd ilyen emberek, akik ezúttal „látni” engedtetnek, Isten utolsó kegyelme gyanánt! – – –

A Szent Igazság e magasztos jeleit sohasem lehet tettetni. Erre még Lucifer sem képes, akinek menekülnie kell előlük, s még kevésbé képes erre egy ember. Ezért aki Isten e tanúbizonyosságával mégis szembe akar szállni, az immár Istennel száll szembe, mint Isten ellensége. Ezzel azt bizonyítja, hogy nem Isten szolgálója, és nem is volt az, mindegy, hogy eddig minek adta ki magát a Földön. Őrizkedjete, nehogy ti is közéjük tartozzatok!

4. Erkölcösség

Mintha egy sötét viharfelhő tornyosulna az emberiség felett. A légkör fülledt. Nehézkesen, szorongató nyomás alatt dolgozik az emberek érzékössége. Csupán az idegszálak vannak a legvégsőig feszítve, melyek a test érzékeire és ösztöneire hatnak. Mesterségesen ingerelve a helytelen nevelés, a helytelen beállítottság tévedése révén, valamint önámítás által.

A mai ember e tekintetben nem normális, mert beteges, a tízszeresére duzzasztott szexuális ösztönt hordoz magában, melynek százféle formában és módon egy olyan kultuszt igyekeznek kiépíteni, aminek az egész emberiség pusztulásává kell válnia.

Ragályosan, fertőzően, mint a pestis lehelete, úgy hat mindez idővel azokra is, akik elkéseredetten próbálnak még egy eszményhez ragaszkodni, amely a tudatalattijuk rejtett zugaiban lebeg. Jóllehet vágyakozva nyújtják felé kezüket, ám sóhajtva, reményvesztetten, kétségbeesetten újra és újra le is engedik, ha tekintetük a környezetükre irányul.

Nyomasztó tehetetlenség közepette iszonyattal nézik, mily szédítő gyorsasággal válik zavarossá az erkölcösség és az erkölcstelenség tiszta meglátása, hogyan veszik el az ítélekösség, és hogyan változik meg e fogalmakról az emberek felfogása oly módon, hogy az ember sok dolgot, ami röviddel azelőtt még undort és megvetést váltott volna ki, nagyon gyorsan teljesen természetesnek fogad el, és még csak meg sem ütközik rajta.

A pohár azonban hamarosan csordultig telik. Félelmetes ébredésnek kell következnie!

Néha már most is mintha hirtelen riadtan összerezennének ezek az érzékösségre felkorbácsolt tömegek, teljesen gépiesen, öntudatlanul. Bizonytalanság lesz úrrá egy-egy pillanatra megannyi szíven; azonban ébredésre, méltatlan viselkedésük tiszta megérzésére mégsem kerül sor. Erre megkétszerezett buzgalommal igyekeznek ilyen „gyengeségektől” vagy elavult nézetek „utolsó koloncaitól” megszabadulni, vagy akár túlharsogni őket.

Haladás kell minden áron. Haladni azonban két irányba lehet. Felfelé vagy lefelé. Ahogyan az ember választ. S ahogyan a dolgok most állnak, félelmetes gyorsasággal halad minden lefelé. A becsapódásnak szét kell *zúznia* az ily módon lefelé száguldókat, ha út az óra, mert kemény ellenállásba ütköznek majd.

Ebben a fülledt légkörben egyre sűrűbben, vészterhesebben torlódnak a viharfelhők. Már bármelyik pillanatban várható az első villámfény, amely keresztülhasít

ja és bevilágítja a sötétséget, s amely a legrejtettebb zugot is oly kérlelhetetlenséggel és erővel ragyogja be, ami a szabadulást rejti magában mindazok számára, akik a Fény és a világoosság felé törekszenek, de pusztulást hoz azoknak, akikben a Fény után semmilyen vágy nem él.

Minél több ideje van e felhőnek arra, hogy sűrűsödve fokozza sötétségét és súlyát, annál vakítóbb és ijesztőbb lesz a villám is, amit a felhő előidéz. Szertefoszlik a lágy, bágyasztó levegő, amely tunyasága redőiben lopakodó kéjvágyat rejt; mert az első villámfényt természetsszerűleg egy frissebb, hűvösebb légáramlat fogja követni, amely új életet hoz. Hirtelen a Fény hűvös tisztaságában a rémült emberiség tekintete előtt fog állni a sötét képzelet minden torzszüleménye, megfosztva álszent hamisságától.

Akár egy hatalmas mennydörgés robaja, úgy fog hatni a lelkekre az ébredés, hogy a zavarossá nem vált Igazság élő forrásvize zúgva áraszthassa el az így fellazult talajt. A szabadság hajnala köszönt reánk. Szabadulás a már évezredek óta létező, s most virága teljében burjánzó erkölcstelenség igézete alól.

Nézzetek körül! Figyeljétek meg az olvasmányokat, a táncokat, az öltözködést! A mai kor sokkal inkább, mint bármikor valaha, mindent megtesz azért, hogy a két nem közötti összes korlát lerombolásával módszeresen zavarossá tegye az érzés tisztaságát, e zavarosságban eltorzítsa, és megtévesztő álarcokkal fedje el, végül pedig az érzés e tisztaságát, ha valamilyen módon lehetséges, el is fojtsa.

Felmerülő aggályait hangzatos beszédekkel némítják el az emberek, melyek azonban szigorúan vizsgálva csupán a belül vibráló nemi ösztönből erednek, hogy ügyesen vagy ügyetlenül, leplezve vagy leplezetlenül mindig új tápot adjanak a számtalan alakot öltő vágyaknak.

A szabad, önálló emberiség nyitányáról beszélnek, a belső megszilárdulás fejlődéséről, testkultúráról, a meztelenség szépségéről, megnemesedett sportról, nevelésről, hogy életre keltsék a szólást: „A tisztának minden tiszta!”, röviden: az emberi nem felemeléséről mindenféle „álszemérem” levelese révén, hogy így teremtsék meg a nemes, szabad embert, akinek majd a jövőt kell hordoznia! Jaj annak, aki bármit is szólani merészel ellene! Az ilyen vakmerő emberre nagy ordítás közepette rögvést vádakat zúdítanak, melyek hasonlatosak az olyan kijelentésekhez, hogy csak tisztátalan gondolatok indíthatják arra, hogy valamit „találjon benne”!

Poshadt vizű, vad örvény ez, amelyből kábító, mérgező levegő árad, ami a morfiummámorhoz hasonlóan érzékcsaló illúziókat kelt, amelybe állandóan ezrek és ezrek hagyják, hogy belecússszanak, míg elgyengülve el nem süllyednek benne.

A báty hűgát igyekszik felvilágosítani, a gyermekek szüleit. Szökőárként borítja el az összes embert, s vad hullámtörés mutatkozik ott, ahol néhány józan ember mindettől megundorodva még magányosan áll, mint kősziklák a tengerben.

Ezekbe az emberekbe kapaszkodnak sokan, akiknek saját ereje a tombolás közepette már fogytán van. Jó látni őket, a kis csoportokat, melyek oázisokként állnak a sivatagban. S éppúgy, mint az oázisok, ők is üdítően hatnak, nyugalomra és erőgyűjtésre hívják a vándort, aki fáradtságosan át tudta magát küzdeni a pusztulással fenyegető számumon.

Az, amiről ma megannyi szép köntösbe burkolva haladásként prédikálnak, nem más, mint a nagy szemérmertlenség leplezett támogatása, az emberben lévő minden magasztosabb érzés megmételtyezése. A legnagyobb járvány, ami az emberiséget valaha is érte. S különös módon mégis úgy fest, mintha sokan csak arra vártak volna, hogy hihető ürügyet kapjanak önmaguk lealacsonyítására. Számtalan ember nagyon örül ennek!

Aki azonban ismeri a szellemi törvényeket, melyek a világmindenségben működnek, az undorodva fog elfordulni a jelenlegi törekvésektől. Vegyük csak például a „legártalmatlanabb” szórakozások egyikét: „a közös fürdözést”.

„A tisztának minden tiszta!” Ez olyan szépen hangzik, hogy az ember e hangzatos mondás védelme alatt oly sok mindent meg mer engedni magának. Ám vegyük csak egyszer szemügyre a legegyszerűbb finomanyagú folyamatokat egy ilyen fürdőben. Tegyük fel, hogy harminc, különböző nemű személy van jelen, s ebből huszonkilenc valóban minden vonatkozásban tiszta. Ez egy olyan feltevés, amely már eleve teljesen kizárt; mert az ellenkezője volna helyesebb, sőt még az is csak ritkán. De mégiscsak tételezzük fel.

Az egyikben, a harmincadikban, a látvány hatására tisztátalan gondolatok ébrednek, jóllehet ennek ellenére külsőleg talán teljesen korrektül viselkedik. Ezek a gondolatok finomanyagúlag azonnal élő gondolati formákban öltenek testet, a szemlélődés tárgya után erednek és rátapadnak. Ez beszennyezés, mindegy, hogy sor kerül-e valamilyen megnyilatkozásra vagy tettelegességre, vagy sem!

Az illető személy, akihez e gondolatok hozzátapadtak, mindenfelé magával fogja hordozni ezt a szennyezést, ami hasonló, ide-oda bolyongó gondolati formákat képes magához vonzani. Ezáltal e gondolatok sűrűbbé, egyre sűrűbbé válnak körülötte, míg végül képesek zavart kelteni benne és megmérgezni őt, ahogyan egy élősködő kúszónövény gyakran még a legegészségesebb fát is el tudja pusztítani.

Ilyen finomanyagú folyamatok játszódnak le az úgynevezett „ártalmatlan” közös fürdözésnél, társasjátékoknál, táncoknál és a többi hasonló dolognál.

Azonban figyelembe kell venni, hogy az ilyen fürdőkhöz és szórakozóhelyekre minden esetben éppen azok mennek, akik kifejezetten keresik az alkalmat arra, hogy gondolataikat és érzéseiket ilyen látvánnyal még külön is izgassák! Nem nehéz tehát megérteni, mennyi szenny tenyészik így anélkül, hogy külsőleg, durvaanyagúlag bármit is észre lehetne venni.

Éppúgy magától értetődő, hogy az érzéki gondolati formák ezen állandóan gya-

rapodó és sűrűsödő fellegének fokozatosan számtalan olyan emberre kell hatást gyakorolnia, aki magától nem keres ilyen dolgokat. Eleinte gyengén, majd egyre erősebben és elevebben bukkannak fel bennük hasonló gondolatok, amiket környezetükben állandóan táplál az úgynevezett „haladás” megannyi formája, s így egyik ember a másik után csúszik bele a sűrű, sötét árba, amelyben egyre jobban elhomályosul a valódi tisztaság és erkölcsösség megértésének képessége, s végül mindent a legteljesebb sötétség mélységébe ránt.

Mindenekelőtt az ilyen burjánzó kinövések létrehozására szolgáló alkalmakat és ösztönző okokat kell megszüntetni! Ezek nem mások, mint melegágyak, ahová a megfertőzött, erkölcstelen emberi féreg vetheti gondolatait, melyek azután burjánozva hirtelen a magasba szöknek, és pusztítóan elárasztják az egész emberiséget, újabb és újabb táptalajt teremtve, amelyek végül már csak egy undorító burjánokkal teli, óriási mezőt alkotnak, melyekből mérgező lehelet árad, ami egyúttal a jót is elfojtja.

Tépjétek ki magatokat ebből a mámorból, ami egy narkotikumhoz hasonlóan csupán látszólag növeli az erőt, a valóságban azonban elerőtlenít és pusztulást hoz!

Természetes, még ha elszomorító is, hogy elsősorban megint éppen a női nem lép túl minden határt, és öltözködésében gátlástalanul egészen az utcanő szintjére süllyedt.

Ez azonban csupán a finomanyagú folyamatokról adott magyarázat helyességét bizonyítja. Természetéből adódó erősebb érzőképesége révén éppen a nő veszi fel elsőként és mélyebben a megfertőzött finomanyagú gondolati formák világának ezen mérget, teljesen tudattalanul. A nő e veszélyeknek jobban ki van téve, és ezért is ragadtatja el előbb magát, s lép túl érthetetlenül gyorsan és feltűnően minden határt.

Nem ok nélkül mondják: „Ha egy nő rossz útra tér, akkor rosszabb, mint egy férfi!” Ugyanez érvényes mindenben, legyen az akár kegyetlenség, gyűlölet vagy szeretet! A nő cselekedete mindig az őt körülvevő finomanyagú világ terméke lesz! Természetesen vannak kivételek. Nincs is ezért a nő felmentve a felelősség alól; hiszen képes a rá támadó benyomásokat megfigyelni, saját akarását és cselekedetét pedig akarata szerint irányítani, ha... akarja! Hogy a többség sajnos nem ezt teszi, az a női nem hibája, ami csupán az ilyen dolgokban való abszolút tudatlanságnak köszönhető.

Rossz hatással van azonban a jelenkor számára az, hogy a nő tulajdonképpen a nép jövőjét is a kezében tartja. O hordozza a jövőt, mert az ő lelkiállapota erőteljesebben hat az utódokra, mint a férfié. Micsoda hanyatlást kell eszerint a jövőnek hoznia! Elkerülhetetlenül! Fegyverekkel, pénzzel vagy felfedezésekkel nem lehet feltartóztatni. Jóindulattal vagy tapasztalt politikával sem. Mélyrehatóbb eszközöket kell alkalmazni.

Ez az iszonyatos bűn azonban nem csupán a nőt terheli. O mindig csak a népe felett lévő gondolati formák világának hű tükörképe lesz. Erről nem szabad megfeledkezni. *Tiszteljétek és becsüljétek nőként* a nőt, és ő aszerint fog alakulni, *azzá* fog válni, *amit ti láttok benne*, s így virágoztatjátok fel egész népeteket!

Előbb azonban egy hatalmas átalakulási folyamatnak kell végbemennie a nők körében. Jelenlegi állapotukat tekintve gyógyulás csak egy alapos műtét által történhet, egy erőszakos, kérlelhetetlen beavatkozás révén, ami éles késekkel eltávolít minden burjánzást és a tűzre veti azokat! Különbek ezek még a többi egészséges részt is elpusztítanak.

Feltartóztathatatlanul, gyorsabban, egyre gyorsabban siet a jelenkor e szükséges, az egész emberiségen elvégzendő műtét felé, míg végül majd saját maga idézi elő! Fájdalmas lesz, iszonyatos, de gyógyuláshoz vezet. Majd csak akkor érkezik el az ideje, hogy erkölcsösségről beszéljünk. Ma még úgy halna el, mint a pusztába kiáltott szó.

Ha azonban letelt majd az óra, amelyben a bűnös Babelnek el kellett pusztulnia, mert önmagában szétrohadva összeomlott, akkor figyeljétek a női nemre! Az ő cselekedete és magatartása fogja nektek mindig megmutatni, hogy *milyenek vagytok*, mivel finomabb érzőképességében az él, amit a gondolati formák akarnak.

Ez a körülmény annak a bizonyosságát is megadja számunkra, hogy tiszta gondolkodás és tiszta érzések esetén a nőiség fog elsőként felemelkedni ahhoz az eszményhez, amit nemes embernek nevezünk. Ekkor jött el az erkölcsösség tisztaságának teljes ragyogásában!

5. Ébredjetek!

Ébredjetek, ti emberek, ólomsúlyú álmotokból! Ismerjétek fel a méltatlan terhet, amelyet hordoztok, amely kimondhatatlanul nagy nyomással nehezedik emberek millióira. Vessétek le! Érdemes hordozni? Egyetlenegy másodpercig sem!

Mit rejt? Üres pelyvát, amely az Igazság fuvallatától ijedten szerterebben. Időtöket és erőtüket a semmire pazaroltátok el. Ezért tépjétek szét a láncokat, melyek alacsonyán tartanak benneteket, tegyétek végre szabaddá magatokat!

Az az ember, aki bensőleg továbbra is kötődik, mindörökre rabszolga marad, mégha király lenne is.

Mindennel kötütek magatokat, amit tanulással igyekeztek elsajátítani. Fontoljátok meg: Azzal, hogy megtanuljátok a dolgokat, idegen formákba erőszakoljátok magatokat, amiket mások gondoltak ki, készségesen csatlakoztok egy idegen meggyőződéshez, s csupán azt teszitek magatokévá, amit mások önmagukban, *saját maguk számára* megtapasztaltak.

Fontoljátok meg: Nem mindenkinek használ ugyanaz! Ami az egyiknek hasznára van, az a másiknak kárára lehet. A tökéletessé váláshoz minden egyes embernek a saját útját kell járnia. E célt szolgáló eszközei a képességeiben vannak, amiket magában hordoz. Hozzájuk kell igazodnia, rájuk kell építenie! Ha nem ezt teszi, akkor idegen marad önmaga számára, mindig a tanultak *mellett* fog állni, ami sohasem kelhet életre benne, így kizárt, hogy bármi haszna legyen belőle. Vegetál, képtelen előrehaladni.

Figyeljétek, ti, akik komolyan törekedtek a Fény és az Igazság felé:

A Fényhez vezető utat minden egyes embernek önmagában kell megtapasztalnia, *magának* kell felfedeznie, ha biztosan akar járni rajta. Az ember csupán azt érti meg teljes egészében, amit önmagában átél, amit minden változásában átérez!

A fájdalom és az öröm állandóan kopogtat, hogy felrázzon, szellemi ébredésre ösztönözzön. Az ember ilyenkor másodpercekre nagyon gyakran megszabadul a mindennapi élet valamennyi semmiségétől, és mind boldogságában, mind fájdalomában mintegy sejtésként kapcsolatot érez a Szellemmel, amely átáramlik mindenben, ami él.

Hiszen élet *minden*, semmi sem halott! Boldog, aki megragadja s megőrzi a kapcsolat ilyen pillanatait, segítségükkel felfelé lendíti magát. Közben nem szabad merev formákhoz ragaszkodnia, hanem mindenkinek önmagát kell fejlesztenie, saját bensőjéből kiindulva.

Ne törődjétek a gúnyolódókkal, akik még idegenkednek a szellemi élettől. Mint

a részek vagy mint a betegek, úgy állnak a Teremtés hatalmas műve előtt, amely oly sokat kínál nekünk. Olyanok akár a vakok, akik tapogatózva járják végig földi létüket, és nem látják mindazt a gyönyörűséget, ami körülveszi őket!

Össze vannak zavarodva, alszanak; hiszen például hogyan állíthatja még azt egy ember, hogy csupán az létezik, amit lát? Hogy ott, ahol szeme semmit sem képes látni, nincs élet? Hogy teste halálával ő maga is megszűnik létezni, csupán azért, mert vakságában az ellenkezőjéről saját szemével ezidáig nem tudott meggyőződni? Nem tudja már most sok mindentől, mily szűken behatárolt a szem képessége? Még nem tudja, hogy agya térhez és időhöz kötött képességével függ össze? Hogy emiatt szemével *nem* képes felismerni mindazt, ami tér és idő *főlé* emelkedik? E gúnyolódok egyikének sem világos ez a logikus észerv? Pedig a szellemi élet, nevezük akár túlvilágnak, csakis olyan valami, ami teljesen a földi tér és időbeosztás felett áll, ami tehát egy ugyanolyan jellegű utat igényel, hogy megismerhető legyen.

Hiszen szemünk még azt sem látja, ami térbe és időbe besorolható. Gondoljunk a vízcsepre, melynek feltétlen tisztaságáról tanúskodik minden szem, és amely, mikroszkóp alatt vizsgálva, milliányi élőlényt rejt, melyek ott könyörtelenül harcolnak egymás ellen és irtják egymást. Nincsenek olykor bacilusok a vízben vagy a levegőben, melyek ereje képes tönkretenni az emberi testet, s amelyek a szem számára mégis felismerhetetlenek? A hatékony műszerek segítségével azonban láthatóvá válnak.

Ezek után ki meri még azt állítani, hogy semmi újat, semmilyen eddig még ismeretlen dolgot nem láttok majd, ha e műszerek hatékonyságát tovább fokozzátok? Fokozzátok akár ezerszeresére, milliószorosára, a látvány mégsem ér véget, hanem mindig új világok tárulnak majd fel előttetek, melyeket azelőtt nem láhattatok, nem is érzékelhettetek, jóllehet már korábban is léteztek.

A logikus gondolkodás is ugyanazokat a következtetéseket vonja le mindenben, mint amelyeket a tudományok eddig össze tudtak gyűjteni. Állandó továbbfejlődésre van kilátás, azonban sohasem egy meghatározott végre.

Mi tehát a túlvilág? Sok emberben kelt zavart ez a szó. A túlvilág egyszerűen mindaz, amit földi segédeszközökkel nem lehet felismerni. Földi segédeszköz azonban a szem, az agy és a test minden más része, ahogyan a műszerek is, melyek e részeknek segítenek, hogy működésüket még hatékonyabban és pontosabban tudják kifejteni, s azt még messzebbre tudják kiterjeszteni.

Azt is mondhatnánk tehát: a túlvilág az, ami testi szemünk érzékelőképességén túl van. *Évilág és túlvilág között azonban nincs válaszfal! Szakadék sincs! Minden egyetlen egységet alkot, ahogyan az egész Teremtés. Egyazon erő áramlik át ezen a világon és a túlvilágon is, minden ebből az egyetlen életfolyamból él, általa működik, és kapcsolódik össze ezáltal teljesen elválaszthatatlanul, így lesz érthető a következő:*

Ha az egészsnek valamely része betegségben szenved, hatásának érzékelhetővé kell válnia annak más részében is, mint ahogyan a test esetén. E másik rész beteg anyagai ezután az azonos jellegűek vonzása által átáramlanak a megbetegedett részbe, még jobban fokozva ezáltal a betegséget. Ha azonban az ilyen betegség gyógyíthatatlanná válik, akkor az a szükségszerű kényszerhelyzet adódik, hogy a beteg részt erőszakkal el kell távolítani, hogy az egészsnek ne kelljen tartósan szenvednie.

Ezért változtassatok hozzáállásotokon. Nincs evilág és túlvilág, csupán egyetlen egységes lét van! A szétválasztás fogalmát csupán az ember találta ki, mert nem képes mindent látni, és a számára látható környezet középpontjának és csúcspontjának képzeleli magát. Pedig működési köre nagyobb. A szétválasztás tévedésével azonban csak korlátozza önmagát, erőszakkal, megakadályozza előrelépését, s teret enged a zabolátlan fantáziának, amely iszonyatos képeket szül.

Meglepő-e ezek után, ha emiatt sokan csupán hitetlenkedve mosolyognak, mások pedig csak beteges imádatra képesek, ami szolgálivá válik, vagy fanatizmussá fajul? Ki csodálkozhat még azon a riadt ijedtségen, sőt félelmen és rémületen, ami sokakban növekszik?

Félre mindegyikkel! Minek e gyötremem? Döntsétek le ezt a korlátot, melyet az emberek tévedése próbált felállítani, amely azonban sohasem létezett! Az eddigi helytelen beállítottság helytelen alapot is ad nektek, amelyre hiába igyekeztek vég nélkül az igaz hitet, tehát a benső meggyőződést felépíteni. Közben kérdésekbe, akadályokba ütköztök, melyeknek ingataggá kell tenniük benneteket, kétkedővé, vagy arra kényszerítenek, hogy magát az egész építményt újra leromboljátok, hogy azután talán elcsüggedve vagy dühösen mindent feladjatok.

Mindennek csakis ti látjátok kárát, mert ez számotokra nem előrelépés, hanem egyhelyben topogás vagy visszafelé haladás. Az út, amit pedig egyszer végig kell járnotok, ezáltal meghosszabbodik.

Ha végre úgy fogjátok fel a Teremtést, mint egységes egészet, mint amilyen a valóságban, s többé nem emeltek válaszfalat evilág és túlvilág közé, akkor rátaláltatok az egyenes útra, a voltaképpen cél közelebb kerül, a felemelkedés pedig örömet okoz és a megelégedettség érzését adja nektek. Ekkor majd sokkal jobban tudjátok érezni és megérteni a kölcsönhatásokat is, melyek az egészen, az egységen az élet melegével lüktetnek át, mert minden működést az egy erő mozgat és tart fenn. Az Igazság fénye köszönt így rátok!

Hamarosan felismeritek majd, hogy sokaknál csupán a kényelem és a restség a gúnyolódás oka, csak mert fáradtságos lenne az eddig megtanultakat és kigondoltakat érvényteleníteni, s helyettük valami újat felépíteni. Mások esetében megváltoztatja megszokott életvitelüket, s ezért lesz számukra kényelmetlen.

Hagyjátok az ilyeneket, ne vitatkozzatok, de nyújtsátok tudásotokat segítőké-

szén azoknak, akik nincsenek megelégedve a múlandó gyönyörökkel, akik a földi létben *többet* keresnek annál, mint hogy az állatokhoz hasonlóan csupán a hasukat tömjék. Nekik adjátok a tudást, amelyet kaptok, ne ássátok majd el a talentumot; ugyanis, ha adtok, a kölcsönhatás által a ti tudásotok is gazdagabb, erősebb lesz.

Örök törvény a világegyetemben: csak az adás révén lehet kapni, ha maradandó értékekről van szó! Ez a Teremtés egészének mélyéig hatol, Teremtője Szent Hagyatékaként hatja át. Önzetlenül adni, segíteni, ahol erre szükség van, és megértéssel lenni a felebarát fájdalmai, miként annak gyengeségei iránt is, azt jelenti: kapni, mert ez az egyszerű, igaz út a Legmagasztosabbhoz!

S ha ezt komolyan akarjátok, az rögtön segítséget, erőt hoz nektek! Egyetlenegy, őszintén és mélyen átértzett óhaj a jóra, s ez máris lángpallosként hasítja szét a számotokra most még láthatatlan oldalról a falat, melyet a ti saját gondolataitok emeltek eddig akadályként; hiszen valójában egyik vagytok az általatok rettegett, letagadott vagy áhított túlvilággal, szorosan és eloldhatatlanul össze vagytok vele kötve.

Próbáljátok meg; hiszen gondolataitok küldöttek, melyeket ti indítotok útnak, s amelyek súlyosan megrakodva azzal térnek vissza, amit gondoltatok, legyen az jó vagy rossz. Ez történik! Gondoljátok arra, hogy gondolataitok olyan dolgok, melyek szellemileg formát öltenek, gyakran képződményekké válnak, melyek túlélnek testetek földi életét, s akkor majd sok minden világossá válik számotokra.

Ebből következik az is, hogy teljesen helyesen mondják: „mert tetteik követik őket!” A gondolati teremtmények tettek, melyek egykor majd várnak rátok! Melyek fényes vagy sötét gyűrűket alkotnak körétek, amiket át kell vándorolnotok, hogy a szellemi világba jussatok. Itt semmilyen védelem, semmilyen beavatkozás nem segíthet, mert az önrendelkezés a ti kezetekben van. Ezért az első lépést mindehhez nektek kell megtennetek. Nem nehéz, csupán az akarásban rejlik, amely gondolatok által nyilvánul meg. Így magatokban hordozzátok úgy a mennyet, mint a poklot.

Ti dönthettek, azonban gondolataitok, akarásotok következményeinek ezután feltétel nélkül alá vagytok rendelve! A következményeket ti magatok teremtitek meg, ezért így szólok hozzátok:

„Tartsátok tisztán gondolataitok tűzhelyét, így békét teremtetek és boldogok lesztek!”

Ne feledjétek, hogy minden egyes általatok létrehozott és kiküldött gondolat útja során magához vonz minden azonos jellegű gondolatot, vagy hozzátapad más gondolatokhoz, ezáltal erősebbé, egyre erősebbé válik, s végül rá is talál egy célra, egy agyra, amely talán mindössze másodpercekre egyszer megfélemezik önmagáról, és ezáltal teret enged ilyen szabadon lebegő gondolati formáknak, hogy azok behatolhassanak és kifejthessék hatásukat.

Gondoljátok csak arra, micsoda felelősség hárul majd rátok, ha a gondolat egy-

szer tette válik, bárki révén, akire hatni tudott! Ezt a felelősséget már az megteremti, hogy minden egyes gondolat állandóan kapcsolatot tart fenn veletek, éppen úgy, mintha egy eltéphetetlen fonal tartaná, hogy azután visszatérjen az útja során szerzett erővel, hogy újra nyomasszon vagy boldogítson benneteket, mindenkor a gondolat azon jellege szerint, amit ti magatok hoztatok létre.

Így álltok a gondolatok világában, s mindenkori gondolkodásmódotokkal teret is engedtek a *hozzá* hasonló gondolati formáknak. Ezért ne pazaroljátok a gondolkodás erejét, hanem gyűjtsétek a védekezésre és *a pontos* gondolkodásra, amely lándzsaként indul útjára, s mindenre kihatással van. Alkossátok hát meg gondolataitokból a *Szent Lándzsát*, amely harcba száll a jóért, begyógyítja a sebeket és támogatja az egész Teremtést!

A cselekvésben és az előrehaladáshoz ezért ehhez igazítsátok gondolkodásotokat! Hogy ezt meg tudjátok tenni, több oszlopot meg kell ingatnotok, amely hagyományos nézeteket hordoz. Ez gyakran egy fogalom, amely, tévesen értelmezve, nem engedi megtalálni az igaz utat. Az embernek vissza kell térnie ahhoz a ponthoz, ahonnan kiindult. Egy fénysugár lerombolja az egész építményt, amit az ember évtizedeken át fáradságosan felépített, s azután hosszabb-rövidebb kábultság után ismét munkához lát! Munkához *kell* látnia, mert a világmindenségben nincs tétlenség. Vegyük például az idő fogalmát:

Az idő múlik! Az idők változnak! Ezt lehet mindenfelé az emberektől hallani, s közben akaratlanul is felbukkan egy kép a szellemben: *Látjuk, ahogyan a változó idők elvonulnak előttiünk!*

Ez a kép megszokottá válik, s így sokak esetében szilárd alapot is alkot, melyre tovább építenek, és egész kutatásukat, tépelődésüket szerinte igazítják. Nem sokáig tart azonban, míg azután akadályokba ütköznek, melyek ellentmondásban állnak egymással. A legjobb akaratlan sem akar többé semmi sem összeállni. Eltévednek és hézagokat hagynak, melyeket minden tépelődés ellenére sem lehet többé kitölteni.

Oly sok ember gondolja ezután úgy, hogy ilyen helyeken a *hitet* kell pótlékként bevetni, ha a logikus gondolkodás nem lel támaszra. Ez azonban helytelen! Az embernek nem kell olyan dolgokban hinnie, amiket nem képes megérteni! Igyekeznie kell megérteni őket; különben tágra nyitja a kaput a tévedések előtt, és a tévedésekkel az Igazságot is folyton megfosztják értékétől.

Hinni valamiben anélkül, hogy az ember megértené, csupán restség, gondolkodásbeli lustaság! Ez nem felfelé vezeti a szellemet, hanem csak lenyomja. Ezért fel a tekintettel, vizsgálódnunk, kutatnunk kell. Az erre való készítés nem hiába él bennünk.

Az idő! Valóban múlik? Miért ütközik az ember már az alapelnél akadályokba, ha ezt tovább akarja gondolni? Egész egyszerűen azért, mert *téves* az alapgon-

dolat; *az idő ugyanis egy helyben áll!* Mi azonban sietünk felé! Belerohanunk az időbe, amely örök, s az Igazságot keressük benne.

Az idő mozdulatlanul áll. Ugyanaz marad; ma is, tegnap is és ezer év múlva is ugyanaz lesz! Csupán a formák változnak. Belemerülünk az időbe, hogy mérítsünk feljegyzései öléből, hogy az idő gyűjteményeiből gyarapítsuk tudásunkat! Hiszen számára semmi sem veszett el, mindent megőrzött. Nem változott meg, mert örök.

Te is, ó ember, mindig csak ugyanaz vagy, akár ifjúnak, akár aggastyánnak látszol! Az maradsz, aki vagy! Nem érezted ezt már te magad is? Nem veszel észre világos különbséget külsőd és „éned” között? Tested, mely változásoknak van alávetve, és közötted, szellemed között, amely örök?

Az Igazságot keressétek! Mi az Igazság? Amit ma még Igazságnak tartotok, azt holnap már tévedésnek fogjátok elismerni, hogy azután a tévedésekben később újra felfedeztétek az Igazság magvait! Hiszen a megnyilvánulások is változtatják formájukat, így folytatódik ez tovább számotokra szüntelen keresésben, ám a változásban értek meg!

Az Igazság azonban mindig ugyanaz marad, nem változik; mert örök! S mivel örök, ezért földi érzékszervekkel, amelyek csak formaváltozást ismernek, sohasem lehet tisztán és igazán felfogni!

Ezért váljatok szellemivé! Szabaddá minden földi gondolattól, s *tiétek lesz az Igazság, az Igazságban lesztok, hogy tiszta fényétől állandóan körülragyogva benne fürödjétek; mert teljesen körülvesz benneteket. Benne fogtok úszni, mihelyt szellemivé váltok.*

Ekkor nem kell majd többé fáradságosan tudományokat tanulnotok, nem kell tévedésektől félnetek, hanem minden kérdésekre megtaláltátok már a választ magában az Igazságban, sőt, többé már kérdések sincs, mert anélkül, hogy gondolkodnátok, mindent tudtok, mindent átfogtok, mert szellemetek a tiszta Fényben, az Igazságban *él!*

Ezért váljatok szellemileg szabaddá! Tépjétek szét minden köteléket, melyek alacsonyan tartanak benneteket! Ha közben akadályok jönnek, fogadjátok őket boldogan örvendezve; mert az utat jelentik számotokra a szabadsághoz és az erőhöz! Tekintsétek őket ajándéknak, amiből hasznotok származik, s majd játszva legyőzitek őket.

Vagy azért kerülnek az utatokba, hogy tanuljatok belőlük és fejlődjétek, s ezáltal gyarapítsátok a felemelkedéshez szükséges eszköztáratokat, vagy valamilyen vétek visszahatásai, amit ekképpen tudtok feloldani, s amelytől így tudtok megszabadulni. Mindkét esetben előre visznek benneteket. Előre hát, frissen, a ti javatokat szolgálják!

Balgaság sorscapásokról vagy megpróbáltatásokról beszélni. *Előrelépés* minden küzdelem és minden fájdalom. Az embereknek ezáltal kínálkozik lehetőségük

arra, hogy eltöröljék korábbi tévedéseik árnyékát; hiszen egyetlen fillért sem lehet az egyénnek elengedni, mert az örök törvények körforgása a világmindenségben ebben is megváltoztathatatlan, bennük nyilvánul meg az Atya teremtő akarata, amely így bocsát meg nekünk, és töröl el minden sötét dolgot.

Az ettől való legkisebb eltérésnek romba kellene dőnie a világot, oly világosan van minden elrendezve, s oly bölcsen.

De nem kell-e elcsüggednie, nem borzad-e majd el a vétkek feloldozásától az, akinek korábról nagyon sok kiegyenlítenivalója van?

Reményteljesen és boldogan kezdhet hozzá, nem kell aggódnia, mihelyt *őszintén akar!* A *kiegyenlítést* ugyanis el lehet végezni a jó akarás erejének az ellenáramlata által, mely a szellemi világban más gondolati formákhoz hasonlóan élővé és erős fegyverré válik, amely képes arra, hogy a Sötétség minden terhét, minden súlyt levegyen az emberről, és az „én”-t a Fény felé vezesse!

Az akarás ereje! Egy oly sokak által nem is sejtett hatalom, amely magához vonzza a vele azonos erőket, akár egy erejét soha nem vesztő mágnes, hogy velük lavinaszerűen megnövekedjék, majd a szellemileg *hozzá* hasonló erővel egyesülve visszafelé hat, ismét eléri a kiindulópontot, tehát rátalál az eredetére, vagy jobban mondva a létrehozójára, s azt felemeli a magasba a Fényhez, vagy még mélyebbre nyomja a sárba és a szennybe! Mindenkor aszerint, ahogyan azt egykor a létrehozó maga akarta.

Aki ismeri ezt az állandó, biztosan bekövetkező kölcsönhatást, amely az egész Teremtésben megtalálható, amely megingathatatlan bizonyossággal lép működésbe és bontakozik ki, az alkalmazni tudja, annak szeretnie és félnie kell azt! Az ilyen ember számára fokozatosan életre kel a körülötte lévő láthatatlan világ; ugyanis olyan egyértelműen érzi annak hatásait, hogy minden kételye szertefoszlik.

Éreznie kell az erős hullámok szüntelen tevékenységét, melyek a hatalmas mindenségből hatnak rá, mihelyt egy kicsit is odafigyel rájuk, s végül megérzi, hogy erős áramlatok gyújtópontját alkotja, mint egy lencse, amely felfogja a napsugárakat, egyetlen pontba gyűjti őket, s ott olyan erőt hoz létre, amely lángot gyújt, ami perzselve és pusztítva, de gyógyulást hozón és éltetőn, áldást hozva is áramolhat, s ami arra is képes, hogy lángoló tüzet lobbantson!

S ilyen lencsék vagytok ti is, képesek arra, hogy akarások által ezeket a benneteket érő láthatatlan erőáramlatokat egyetlen erővé összegyűjtve jó vagy rossz célok érdekében küldjétek ki, hogy az emberiségre áldást vagy pusztulást hozzatok. Lángoló tüzet gyújthatok a lelkekben, és meg is kell gyújtatnotok a jó, a nemes, a tökéletesedés iránti lelkesedés tüzet!

Ehhez csupán az akarás erejére van szükség, amely az embert bizonyos értelemben a Teremtés urává teszi, saját sorsának kovácsává. Saját akarása okozza megsemmisülését vagy megváltását! Ez teremti meg számára kérlelhetetlen bizonyos-

sággal a jutalmat vagy magukat a büntetéseket.

Ám ne féljeteK, hogy ez a tudás elűz benneteket a Teremtőtől, eddigi hiteteket meggyengíti. Ellenkezőleg! Ezeknek az örök törvényeknek az ismerete, melyeket alkalmazni tudtok, a Teremtés egész művét még sokkal magasztosabbnak tünteti fel előttetek, a mélyebben kutató embert arra kényszeríti, hogy áhítattal telve hulljon térdre a Teremtés művének nagysága előtt!

Ekkor majd sohasem akar az ember rosszat. Örömmel ragadja majd meg a legjobb támaszt, ami megadatott neki: a szeretetet! A szeretetet az egész csodálatos Teremtés iránt, a szeretetet felebarátja iránt, hogy őt is elvezesse e gyönyörűség nagyszerűségéhez, ezen erő tudatosításához.

6. A hallgatás

Ha felötlik benned egy gondolat, akkor tartsd vissza, ne mondd ki azonnal, de tápláld; a hallgatásban ugyanis a visszatartás által besűrűsödik, és ereje megnövekszik, mint a gőz ereje az ellennyomásban.

A nyomás és a besűrűsödés a mágnesség jelenségét idézi elő annak a törvénynek megfelelően, hogy minden erősebb magához vonzza a gyengébbet, így mindenfelől odavonzza az azonos jellegű gondolati formákat, ott tartja őket, s ezek egyre jobban növelik a saját, az eredeti gondolat erejét, mégis úgy hatnak, hogy a legelőször létrehozott forma az idegen formák csatlakozása által lecsiszolódik, módosul, és amíg éretté nem válik, más és más alakot ölt. Mindezt bizonyára érezd magadban, mégis mindig azt gondolod, hogy ez kizárólag csak a te saját akarásod. *Azonban semmilyen dologban sem érvényesül teljesen a te saját akarásod, mert közben mindig jelen vannak idegen hatások is!*

Mit mond neked ez a folyamat?

Azt, hogy csak sok részlet egyesítésével lehet valami tökéleteset alkotni! Alkotni? Helyes ez? Nem, hanem kialakítani! Valóban újat ugyanis nem lehet alkotni, minden esetben csak új formák kialakításáról van szó, mivel a hatalmas Teremtésben már valamennyi részlet létezik. E részleteket csupán a tökéletesedés útjának szolgálatába kell állítani, amit az egyesítés eredményez.

Egyesítés! Ne fuss át rajta könnyelműen, hanem próbáld meg elmélyedni ebben a fogalomban, mert az érettség és a tökéletesség egyesítés által érhető el. Ez az elv úgy nyugszik az egész Teremtésben, mint egy kincs, amely arra vár, hogy megtalálják! Szorosan kötődik ahhoz a törvényhez, hogy csak az adás révén lehet kapni! S mi a feltétele ezen mondatok helyes megértésének? Tehát átélésének? A szeretet! S ezért a szeretet a legmagasabb erő is egyben, a hatalmas lét titkaiban rejlő korlátlan hatalom!

Ahogy az egyesítés egyetlen egy gondolat esetén is épít, csiszol és alakít, úgy van ez magával az emberrel és az egész Teremtéssel is, amely a már meglévő egyes formák soha véget nem érő egyesítése során az akarás ereje által újjáalakulásokon megy keresztül, s így válik a tökéletességhez vezető úttá.

Egyetlen ember nem nyújthat neked tökéletességet, azonban az egész emberiség sajátosságai sokféleségében igen! Minden egyes emberben van valami, ami feltétlenül hozzátartozik az egészhez. S ezért van az is, hogy egy szellemileg messze előrehaladott ember, aki nem ismer többé semmilyen földi vágyat, az egész emberiséget szereti, nem egy adott embert, mert csak az egész emberiség képes érett lelke tiszt-

tulás által szabaddá vált húrjain a mennyei harmónia akkordját megszólaltatni. Magában hordozza a harmóniát, mert minden húrja vibrál!

Térjünk vissza a gondolathoz, amely magához vonzotta az idegen formákat, s ezáltal egyre erősebbé vált. Végül szorosra zárt erőhullámokban kilép belőled, át-töri saját személyed auráját, és hatást gyakorol a tágabb környezetre.

Az emberiség ezt nevezi a személy vonzerejének. A laikus emberek azt mondják: „te kisugárzol valamit!” Mindig saját természeted szerint, kellemetlent vagy kellemeset. Vonzói vagy taszítasz. Erezhető!

Pedig te semmit sem sugárzol ki! A másik emberben az érzetet kiváltó folyamat abból ered, hogy mágnesesén magadhoz vonzól minden szellemileg veled azonos jellegűt. S ez a vonzás válik érezhetővé a többi ember számára. Ám ebben is benne rejlik a kölcsönhatás. A kapcsolatban azután a másik ember világosan megérzi erődet, s ezáltal „szimpátia” ébred benne.

Tartsd mindig szem előtt: Fogalmaink szerint minden, ami szellemi, mágneses, s az is ismert számodra, hogy mindig az erősebb győzi le a gyengébbet azáltal, hogy azt magához vonzza, magába szívja, így lesz „a szegény (gyenge) megfosztva még attól a kevéstől is, amije van.” Függővé válik.

Ebben nincs igazságtalanság, mivel az isteni törvények szerint megy végbe. Az embernek csak össze kell szednie magát, helyesen kell akarnia, és ez védelmet nyújt.

Most bizonyára felveted a kérdést: Mi lesz akkor, ha majd mindenki erős akar lenni? Ha már senkitől semmit sem lehet elvenni? Akkor majd, kedves barátom, *önkéntes csere lesz*, ami azon a törvényen alapul, hogy csupán az adás révén lehet kapni. Nem lesz ezért tétlenség, hanem eltűnik majd minden alacsonyabb rendű dolog.

Így van az, hogy restségük folytán sokan válnak szellemileg függővé, s olykor végül már arra is alig képesek, hogy saját gondolatokat formáljanak.

Hangsúlyozandó, hogy csupán az azonos jellegűek vonzzák egymást. Innét a közmondás: „Madarat tolláról, embert barátjáról.” Így mindig megtalálják egymást az iszákosok, „szimpatizálnak” egymással a dohányosok, a fecsegők, a szerencsétlenségűek és így tovább; azonban a magas célok érdekében a nemes emberek is egymásra találnak.

Ez azonban messzebbre nyúlik: Ami szellemileg egymás felé törekszik, az *végül fizikailag* is megnyilvánul, mivel minden szellemi áthatol a durvaanyagúságba, ezért szem előtt kell tartanunk a visszahatás törvényét, mert a gondolat állandó kapcsolatot tart fenn eredetével, s ezen a kapcsolaton keresztül visszasugárzik eredetére.

Itt mindig csupán a *valódi* gondolatokról beszélek, melyek a lelki érzés életerejét hordozzák magukban. Nem az eszközként rád bízott agyi szubsztancia erőpazar-

lásáról, amely csak elillanó gondolatokat alakít ki, melyek vad összevisszaságban csupán árnyékszerű ködképződményekként mutatkoznak meg, és szerencsére nagyon hamar szertefoszlanak. Az ilyen gondolatok csupán idődet és erődöt rabolják, s így elkótyavetyélsz egy reád bízott javat.

Ha például komolyan eltöprengsz valamin, akkor ez a gondolat erősen mágnessé válik benned a hallgatás ereje révén, magához vonz minden hasonlót, s ezáltal megtermékenyül. Megérik, s kilép a megszokott dolgok kereteiből, sőt ezáltal áthatol más szférákba is, s onnét magasabb gondolatok áramlata... az ihlet szállja meg! Ezért az ihlet esetén az alapgondolatnak tőled kell kiindulnia, ellentétben a medialitással, hidat kell alkotnia a túlvilághoz, a szellemi világhoz, hogy ott tudatosan egyetlen forrásból meríthess.

Az ihletnek ezért egyáltalán semmi köze a medialitáshoz.

Így érik meg benned a gondolat. Hozzájárulsz megvalósításához, s *erőd által besűrítve* azt valószínűsítod meg, ami azelőtt számtalan részletében gondolati formaként már ott lebegett a világmindenségben.

Ily módon a szellemileg már régóta létezőből az egyesítés és a besűrítés által *egy új formát* hozol létre! Az egész Teremtésben így mindig csupán a formák változnak, mivel minden más örök és elpusztíthatatlan.

Óvakodj a zavaros gondolatoktól, a gondolkodás minden felszínességétől. A felületesség keserűen megbosszulja magát; ugyanis gyorsan idegen befolyások színterévé alacsonyít le, ami által nagyon könnyen mogorva, szeszélyes és igazságtalan leszel közelebbi környezetteddel szemben.

Ha van egy valódi gondolatod és ragaszkodsz *hozzá*, akkor az összegyűjtött erőnek végül annak megvalósítását is sürgetnie kell; ugyanis mindennek a kialakulási folyamata teljes egészében szellemileg játszódik le, *mivel minden erő csakis szellemi!* Ami ezután láthatóvá válik számodra, az mindig csupán egy előzőleg lejátszódott szellemi-mágneses folyamat utolsó kihatása, ami egy szilárdan rögzített rend szerint állandóan ugyanúgy megy végbe.

Figyeld meg, s ha gondolkodsz és érzékelsz, hamarosan megbizonyosodsz arról, hogy minden voltaképpen élet a valóságban *csak a szellemi élet lehet*, egyedül benne rejlik az eredet és a fejlődés is. Arra a meggyőződésre kell jutnod, hogy mindaz, amit testi szemeiddel látsz, ténylegesen csupán az örökké mozgó szellem kihatása.

Hiszen minden cselekedetet, még az ember legcsekélyebb mozdulatát is, mindig megelőzi a szellem akarata. A testek közben csupán szellemileg megelevenített eszközök szerepét töltik be, melyek előbb maguk is a Szellem ereje által sűrűsödtek be. Így a fák is, a kövek és az egész Föld. Mindent az alkotó Szellem éltet, hat át, működtet.

Mivel azonban az egész durvaanyagúság, tehát a földileg látható, csupán a szellemi élet kihatása, így nem lesz majd nehéz megértened, hogy mindig a minket

legközelebb körülvevő szellemi élet természete szerint alakulnak a *földi körülmények* is. Ami ebből logikusan következik, az világos: Magának az embernek adatott erő a Teremtés bölcs elrendezése révén arra, hogy körülményeit magának a Teremtőnek az erejével alakítsa. Boldog, ha ezt az erőt csak a jóra használja! De jaj neki, ha enged a kísértésnek, s a rosszra fordítja!

Az emberek szellemét csak körülveszi és besötétíti a földi vágy, amely salakként tapad *hozzá*, elnehezíti és lehúzza. Gondolatai azonban akaratának megnyilvánulásai, amelyekben a szellem ereje nyugszik. *Az ember eldöntheti, hogy jót gondol vagy rosszat, s így irányíthatja az isteni erőt úgy a jóra, mint a rosszra!* Ebben rejlik a felelősség, amit az embernek viselnie kell; az érte járó jutalom vagy büntetés ugyanis nem marad el, mivel a gondolatok minden következménye visszatér a kiindulóponthoz a beindított kölcsönhatás által, ami soha nem mond csődöt, s ami ebben teljesen megingathatatlan, tehát kérlelhetetlen. Ezért megvesztegethetetlen is, szigorú, igazságos! Hát nem ugyanezt mondják Istenről is?

Mégha a hit sok ellenzője manapság már egyáltalán nem akar tudni az Istenségről, az semmit sem változtathat azokon a tényeken, melyeket felhoztam. Az embereknek csupán az „Isten” szót kellene elhagyniuk, komolyan elmélyedniük a tudományban, s *pontosan ugyanazt* találják, mindössze más szavakkal kifejezve. Hát nem nevetséges ezek után még ezen vitatkozni?

A természet törvényeit egyetlen ember sem kerülheti meg, senki sem úszhat az árral szemben. Isten az az erő, amely a természet törvényeit működteti; az az erő, amelyet még senki sem ragadott meg, senki sem látott, amelynek *hatásait* azonban minden embernek nap mint nap, minden órában, sőt a másodperc minden töredékében látnia kell, mindenki érzi és megfigyelheti, ha csak látni *akarja*, önmagában, minden állatban, minden fában, minden virágban, a levél minden egyes érében, amikor az duzzadtan kipattan a rügyből, hogy hozzájusson a fényhez.

Hát nem vakság makacsul ellenszegülni, miközben mindenki, még maguk ezek a konok tagadók is megerősítik, elismerik ennek az erőnek a létezését? Mi az, ami gátolja őket abban, hogy ezt a felismert erőt most Istennek nevezzék? Gyerekes dac? Vagy egyfajta szégyenérzet, mert be kell vallaniuk, hogy mindvégig olyan valamit igyekeztek makacsul tagadni, aminek létezése a kezdettől fogva világos volt számukra?

Bizonyára egyik sem. Az ok abban rejlik, hogy a hatalmas Istenség oly sokféle torzképét tartják az emberiség elé, amiket, ha komolyan kutatott, nem tudott elfogadni. Hiszen az Istenség mindent átfogó és mindent átható erejét meg kell hogy kisebbítsék és le kell hogy alacsonyítsák, ha azt egy képbe próbálják belepréselni!

Az elmélyült gondolkodás ezért semmilyen képet sem tud vele összhangba hozni! Éppen azért, mert minden ember magában hordozza Isten létezésének gondolatát, ösztönösen ellenszegül a hatalmas, felfoghatatlan erő leszűkítésének, amely lét-

rehozta és vezeti őt.

A *dogma* a vétkes azon emberek nagy része miatt, akik ellenszegülésükben igyekeznek túllőni minden célon, nagyon gyakran a bensőjükben élő bizonyosság ellenére.

De nincs messze az óra, amikor elérkezik a szellemi ébredés! Amikor az ember helyesen értelmezi a Megváltó szavait, amikor helyesen megérti az Ő hatalmas megváltói művét; Krisztus ugyanis azáltal hozott megváltást a Sötétségből, hogy megmutatta az utat az Igazsághoz, hogy emberként mutatta meg a fényes magasságba vezető utat! S a kereszten vérével nyomta rá a pecsétet meggyőződésére!

Az Igazság még sohasem volt más, mint ami már akkor is volt, ami ma is, és ami még tízezer év múlva is lesz; ugyanis örök!

Ezért ismerjétek meg a törvényeket, melyek a Teremtés egészének nagy könyvében rejlenek. Igazodni hozzájuk azt jelenti: Istent szeretni! Mert így nem viszel hamis hangot a harmóniába, hanem ahhoz járulsz *hozzá*, hogy a zengő akkord a maga teljességében szólaljon meg.

Ha azt mondod: Szabad akaratomból alávetem magam a fennálló természettörvényeknek, mert a javamat szolgálják, vagy ha ekképpen szólsz: Igazodom Isten akaratához, amely a természet törvényeiben nyilvánul meg, vagy: Igazodom a fel-foghatatlan erőhöz, amely a természettörvényeket működteti... vajon van-e hatásában valamilyen különbség? Az erő jelen van, s te elismered, sőt el *kell* ismerned, mert egyáltalán nem tehetsz semmi mást, mihelyt egy kicsit elgondolkozsz... s ezzel elismered Istenedet, a Teremtőt!

És ez az erő hat benned a gondolkodás közben is! Ezért ne élj vele vissza azáltal, hogy a rosszra használod, hanem gondoldj jót! Soha ne feledd: Amikor gondolatokat hozol létre, isteni erőt használsz, amellyel képes vagy elérni a legtisztábbat, legmagasztosabbat!

Próbáld meg közben sohasem figyelmen kívül hagyni, hogy gondolkodásod valamennyi következménye mindig visszahullik rád, mindenkor a gondolatok *hatásának* ereje, nagysága és kiterjedtsége szerint, úgy a jóban, mint a rosszban.

Mivel azonban a gondolat szellemi, a következmények *szellemileg* térnek vissza. Ezért elérnek téged, mindegy hogy itt a Földön vagy majd távozásod után a túlvilágon. Mivel szellemiek, ezért nem is kötődnek az anyaghoz. Ebből az következik, *hogy a test felbomlása nem törli el a kihatást!* A viszonzás a visszahatásban biztosan megérkezik, előbb vagy utóbb, itt vagy odaát, teljes bizonyossággal.

A szellemi kapcsolat minden műveddel megmarad; hiszen a földi, durvaanyagú művek is szellemi eredetűek az őket létrehozó gondolatok által, s fennmaradnak, még akkor is, ha már minden földi elmúlt. Ezért helyesen mondják: „Tetteid várnak rád, ha a kihatás a visszahatásban még nem ért el.”

Ha egy visszahatásnál még itt vagy a Földön, esetleg már újra itt, akkor a szel-

lemi következmények ereje *mindenkor* jó vagy rossz *természete szerint* körülményeid, környezeted által, vagy közvetlenül saját magadon, testeden fog kihatni.

Itt még egyszer kiváltképpen hangsúlyozandó: *A valódi, a tulajdonképpeni élet szellemileg játszódik le!* S ez nem ismer sem időt, sem teret, és ezért elválasztást sem. A földi fogalmak felett áll. Ebből az okból adódóan elérnek a következmények, bárhol is legyél, amikor az örök törvény szerint a kihatás visszatér a kiindulópontához. Semmi sem vész el közben, biztosan megérkezik.

Ez választ ad arra a már oly gyakran feltett kérdésre is, hogy hogyan lehetséges az, hogy láthatóan jó embereknek néha súlyosan szenvedniük kell a földi életben, olyannyira, hogy igazságtalanságnak tartják. *Ezek kihatások, melyeknek el kell őket érniük!*

Most már ismered ennek a kérdésnek a megoldását; mindenkori tested ugyanis nem játszik benne semmilyen szerepet. Hiszen a tested nem te magad vagy, nem alkotja teljes „éned”, hanem egy eszköz, amit te választottál, vagy amit fel kellett vened, mindenkor a szellemi élet fennálló törvényei szerint, melyeket kozmikus törvényeknek is nevezhetsz, ha így érthetőbbnek tűnnek számodra. A mindenkori földi élet voltaképpeni léted csupán rövid szakasza.

Mily lesújtó gondolat lenne, ha közben nem lenne menekvés, semmilyen hatalom, amely védelmezőn ellenhatást gyakorol. Mily sok embernek kellene elcsüggednie, amikor ráeszmél a szellemi életre, és azt kívánna, hogy továbbra is alva járhasson a régi kerékvágásban. Hiszen nem tudja, *mi* minden vár reá, hogy korábbról mi fogja még visszahatásában elérni! Vagy, ahogyan az emberek mondják: „Mit kell jóvátennie.”

De légy nyugodt! Az ébredéssel a hatalmas Teremtés bölcs elrendezésében egy utat is megmutatnak neked, a *jó akarás* azon *ereje* révén, amelyre már hangsúlyozottan utaltam, amely csökkenti a működésbe lépő karma veszélyeit, vagy teljesen meg is szünteti azokat.

Az Atya Szelleme ezt is a kezébe helyezte. A jó akarás ereje egy kört von köréd, amely képes a támadó rosszat megsemmisíteni, vagy pedig nagyon nagy mértékben meggyengíti, pontosan úgy, ahogyan a levegőréteg is védelmezi a Földgolyót.

A jó akarás erejét azonban, ezt az erős védelmet, növeli és támogatja a hallgatás ereje.

Ezért még egyszer nyomatékosan így szólok hozzátok, keresőkhöz:

„Tartsátok tisztán gondolataitok tűzhelyét, s gyakoroljátok azután mindenekelőtt a hallgatás nagy erejét, ha felfelé akartok jutni.”

Az Atya már mindenhez belétek helyezte az erőt! Csupán használnotok kell!